

66 - ƠN GỌI VÀ VIỆC TRAO SỨ VỤ CỦA GIÊRÊMIA

(GIÊRÊMIA 1)

Bi kịch độc đáo này mở màn trong một làng nhỏ của miền Anathót. Ở tuổi hai mươi mốt, Giêrêmia nhận ra rằng Thiên Chúa đã phong ông làm ngôn sứ trước khi ông sinh ra (1:5). Thiên Chúa có chương trình cho cuộc đời của mỗi người chúng ta. Một số người nhìn rõ đời họ sẽ được Chúa xử dụng ra sao. Nhưng hầu hết những người còn lại thì chờ đợi và tin thác vào tác động của Chúa. Những người này không thể hiểu đường lối của Chúa, nhưng họ tin tưởng vào lời hứa của Ngài. Giêrêmia chắc chắn là một trong số những người này. Ông đã tự hỏi không biết Chúa có chương trình gì cho ông. Nhưng bởi vì ông để Chúa hành động, nên đời ông có ảnh hưởng đến toàn thể Israen.

Chúng ta nghe ông nói: *“Ôi lay Đức Chúa là Chúa Thượng, con đây còn quá trẻ, con không biết ăn nói!”* (1:6) Ông cương lại và trốn tránh nhiệm vụ Chúa trao và năn nỉ Chúa cho ông được từ chối nó.

Ngôn sứ chỉ đơn giản là người sứ giả công bố không phải ý tưởng của mình, nhưng truyền lại chi tiết cuối cùng của tư tưởng của Thiên Chúa (so sánh ơn gọi của Giêrêmia với ơn gọi của Môsê trong Xuất Hành 4:10-12). Chúa kêu gọi Giêrêmia làm ngôn sứ và ông can đảm nhận trọng trách được trao, nhưng ông vẫn còn tràn ngập ý tưởng rằng mình sẽ xúc phạm đến ai đó. Ông muốn sống hòa thuận với họ hơn là gây sự với họ.

Giêrêmia nói là *“Con chưa đến tuổi trưởng thành”*, vì trong xã hội Đông phương người thanh niên trẻ không có vai trò gì để làm cho đến khi lớn tuổi. (Đọc Matthêu 11:25). Sứ điệp của ông sẽ không được đón nhận. Có thể nào sự nghiệp của ông bị cắt đột ngột bởi những người mà ông khiển trách không? Họ có tìm cách giết ông không?

Chàng thanh niên trẻ quá quan trọng hóa việc thiếu khinh nghiệm của mình nên hầu như muốn từ chối sứ mạng. Nhưng Chúa biết cách để vượt qua thái độ ngập ngừng của chàng ta. Ngài làm cho chàng ý thức về ơn gọi linh thiêng. Ngài cho chàng thấy rằng việc mà chàng được giao không phải của chàng mà là của Ngài.

Con đường thi hành nhiệm vụ là con đường an toàn! Trong khi Giêrêmia còn do dự, một bàn tay chạm vào miệng ông và ta nghe thấy có tiếng nói. *“Đây Ta đặt lời Ta vào miệng ngươi”*. (1:9). Ông không còn than phiền về việc không biết ăn nói nữa. Chúa hứa đặt sứ điệp của Ngài vào miệng của vị ngôn sứ (hãy xem ĐKT nói với các môn đệ của Ngài điều gì trong Matthêu 10:20). Rồi Giêrêmia nghe tiếng nói thêm, *“Coi, hôm nay Ta đặt ngươi đứng đầu các dân các nước, để nhỏ, để lật, để hủy, để phá, để xây, để trồng”* (1:10)

Bí mật của Quyền lực Quốc gia

Điều Chúa đòi hỏi chúng ta thực hiện thì Chúa sẽ làm cho ta phù hợp với nó, và điều gì Chúa làm cho chúng ta phù hợp với thì Chúa sẽ đòi hỏi chúng ta thực hiện nó. Đó là một vai trò thích hợp cho một nhà giảng thuyết què mùa.

Những người đáp lại lời Chúa mời gọi hôm nay vẫn ở vị trí của quyền lực. Họ không cần vũ khí nào ngoại trừ lời hứa của Chúa, và họ thực sự kiểm soát được việc xây dựng hay phá bỏ, việc trồng cây hay nhổ lên của cộng đoàn.

Sứ vụ của Giêrêmia rộng khắp thế giới, bao gồm chẳng những nước ông, nhưng tất cả các quốc gia và vương quốc như Aicập, Amôn, Môáp, Tyre, và Sidon. Sứ vụ của ông là búng gốc lên và kéo đổ xuống, phá hủy và ném xuống. Ông phải búng gốc việc thờ ngẫu tượng và kiêu căng, nhưng cuối cùng phải “xây dựng và trồng cây”. Ông chỉ được đi đến những ai và dân nào mà Chúa gọi ông đến. Và ông chỉ được nói những gì mà Chúa truyền cho ông nói. Điều này cũng đúng cho chúng ta nữa nếu chúng ta là những người thợ thực sự làm việc chung với Chúa.

Sự miễn cưỡng của Giêrêmia

Giêrêmia, giống như con người ngày nay, tham gia vào công việc của Chúa vì Chúa nói phải làm. Ông nghe thấy “Ngươi phải..” của trời. Mặc dầu thoát tiên phải trả giá đắt, nhưng kết quả sau nhiều năm không thể lường được. Giêrêmia lưỡng lự và tìm mọi cách thoát thác vì nghĩ rằng mình không thích hợp, nhưng công việc được áp đặt cho ông. Ngươi phải đi (1:7). Ông ghét ánh hào quang. Ông thích cuộc đời đơn giản. Ông muốn sống ở vùng quê, nhưng Chúa có việc cho ông ở thành phố. Giêrêmia phải chọn lựa giữa ý riêng và ý Chúa.

Bởi vì ông buộc phải lãnh công việc mà ông không thích, những năm sau ông la lên, *“Con vô phúc quá, mẹ ơi, mẹ sinh con ra làm gì, để cho người ta chống đối, cho cả nước gây gổ với con?”* (15:10). Chúa bảo Giêrêmia, *“Đừng sợ chúng, vì Ta ở với ngươi để giải thoát ngươi”* (1:8). Ông không phải là người nói nơi công cộng, nên ông lưỡng lự bởi việc phải mang một sứ điệp khó chấp nhận tới một đám dân vô kỷ luật. Chúng ta thích báo tin mừng nhưng luôn khó khăn khi phải báo tin xấu. Chúng ta sợ phải đối diện với dân chúng. Khi họ biểu lộ hài lòng, chúng ta cảm thấy an toàn. Khi họ biểu lộ khó chịu, chúng ta tan chảy ra trước họ.

Cái chạm của tay Chúa.

Đức Chúa giơ tay (1:9). Hãy so sánh câu chuyện ơn gọi của Giêrêmia và ơn gọi của Isaia (Isaia 6:7). Thánh Phaolô nói rằng làm ngôn sứ là một ơn sủng thiêng liêng (1Cor 14:1). Cái chạm của tay Chúa là một bằng chứng hiển nhiên cho Giêrêmia rằng Chúa ở với ông. Ông không thể không công nhận điều này.

Lời Chúa là quyền năng mang thánh ý Ngài và thực thi điều Ngài muốn (Isaia 55:11; Dothái 4:12). Không có gì có thể chống lại quyền năng này. Nó là búa đập vỡ đá ra ngàn mảnh (23:29). Lời Chúa biểu lộ quyền năng qua hai cách – phá hủy và dựng xây. Chúng ta nhìn thấy điều này trong Lời Chúa đối với Giêrêmia. Nếu người ta đón nhận Lời Chúa nó sẽ ban sự sống; nếu họ từ chối nó, nó sẽ mang án phạt (Gioan 3:34).